

16 Ιουνίου, 1993

[ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΝΑΓΙΑ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΑΡΧΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΥΠΡΟΥ (ΑΡ. 1),

Καθ' ων η αίτηση.

(Υποθέσεις Αρ. 163/92, 179/92 και 180/92)

5 Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Έννομο συμφέρον — Αυτεπάγγελτη η ενέργεια του Δικαστηρίου — Διερεύνηση του εννόμου συμφέροντος των αιτητών στην κριθείσα περίπτωση προαγωγής στην Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου — Ανάλυση με βάση το κανονιστικό καθεστώς στην Α.Τ.Η.Κ.

10 Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου — Υπάλληλοι — Διορισμοί/Προαγωγές — Προσόντα — Ουσιώδης χρόνος κατοχής τους η ημερομηνία υποβολής της εισήγησης για την πλήρωση της θέσης (**Republic v. Pericleous**).

15 Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου — Υπάλληλοι — Διορισμοί / Προαγωγές — Παράλειψη να ληφθεί υπόψη προσοντούχος υποψήφιος οδηγεί σε ακύρωση της διαδικασίας προαγωγών — Άνευ σημασίας το ότι ο παραλειφθείς αιτητής δεν ισχυρίστηκε έκδηλη υπεροχή έναντι του προαχθέντος.

20 Προσβλήθηκε με τις συναφείς προσφυγές η προαγωγή του ενδιαφερόμενου μέρους στη θέση Υποτομεάρχη (Προσωπικού Εκμετάλλευσης), Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου. Οι καθ' ων η αίτηση ήγειραν ζήτημα εννόμου συμφέροντος και των τριών αιτητών, το οποίο και προτάχθηκε από το Δικαστήριο.

25 Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση ως αποτέλεσμα της επιτυχίας της πρώτης των προσφυγών, και απορρίπτοντας τις άλλες δύο προσφυγές, αποφάσισε ότι:

1. Οι αιτητές στις Πρ. 179/92 και 180/92 δεν κατείχαν κατά τον ουσιώδη χρόνο κατοχής των προσόντων, την απαραίτητη υπηρεσία στις θέσεις Προϊσταμένου Υπηρεσίας Α' και Β', για να δικαιούνται κρίσεως για προαγωγή (Κανονισμός 56(8)(α) και (ζ)) των περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου, Γενικών Κανονισμών του 1982 έως 1990. Το έννομό τους συμφέρον θα κριθεί από το βάσιμο των ισχυρισμών που εγείρουν. 5

Οι αιτητές αυτοί, απέτυχαν να αποδείξουν ότι οι πρόνοιες του Κανονισμού 56(8) είναι εκτός της εξουσιοδοτήσεως (*ultra vires*) του Νόμου ή ότι οι πρόνοιες αυτές απέληξαν σε άνιση μεταχείρισή τους. 10

Οι αιτητές δεν κατείχαν τα προσόντα για προαγωγή στην επίδικη θέση, με βάση τον Κανονισμό 56(8)(ζ) και ως εκ τούτου δεν έχουν έννομο συμφέρον στην προώθηση των προσφυγών τους. 15

2. Σημασία για το έννομο συμφέρον της αιτήτριας στην Πρ. 163/90, δεν έχει το αν ορθά ή λανθασμένα δόθηκε αναδρομική ισχύς στην προαγωγή του ενδιαφερόμενου μέρους, αλλά το κατά πόσο ορθά λήφθηκε υπόψη, ως κρίσιμη ημερομηνία κατοχής των προσόντων των υποψήφιων η 3/10/91. 20

Η αιτήτρια αποκλείστηκε από την περαιτέρω διαδικασία επιλογής, γιατί δεν είχε συμπληρώσει, στις 3/10/91 "τριετία στο βαθμό του Προϊσταμένου Υπηρεσίας Α', ή εξαιτία στο βαθμό του Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β'". 25

Όπως φαίνεται από την υπηρεσιακή της κατάσταση, η αιτήτρια προσλήφθηκε στην Υπηρεσία της Αρχής στις 1/11/85, στο βαθμό της Προϊσταμένης Υπηρεσίας Β' και προήχθη στη θέση της Προϊσταμένης Υπηρεσίας Α' στις 1/11/88. Είναι φανερό από τα πιο πάνω, ότι η αιτήτρια δε συμπλήρωσε στις 3/10/91, ούτε τριετία στο βαθμό της Προϊσταμένης Υπηρεσίας Α', ούτε εξαιτία στο βαθμό της Προϊσταμένης Υπηρεσίας Β' και Α', συμπλήρωνε όμως, την απαραίτητη τριετία ή εξαιτία στους πιο πάνω βαθμούς στις 12/11/91. 30 35

Ο ουσιώδης χρόνος κατοχής των προσόντων από τους υποψηφίους, στην περίπτωση αυτή είναι, σύμφωνα με την υπόθεση *Republic v. Pericleous*, η ημερομηνία κατά την οποία υποβλήθηκε η εισήγηση για πλήρωση της θέσης, που είναι 12/11/91. 40

Έστω κι αν η μη συμπερίληψη της επίδικης θέσης στο υπόμνημα ημερομηνίας 3/10/91, για την πλήρωση όλων των θέσεων, οφειλόταν σε παραδρομή, το γεγονός παραμένει ότι η πλήρωση της επίδικης

θέσης εγκρίθηκε στις 12/11/91. Επομένως, κρίσιμος χρόνος κατοχής των προσόντων είναι η 12/11/91 και όχι η 3/10/91. Η αιτήτρια κατείχε, κατά την πιο πάνω ημερομηνία, τα προσόντα για προαγωγή στην επίδικη θέση και συνεπώς έχει έννομο συμφέρον.

5

3. Η αιτήτρια δεν ισχυρίστηκε έκδηλη υπεροχή έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους. Το θέμα αυτό όμως, δεν έχει σημασία στο παρόν στάδιο. Σημασία έχει ότι, σύμφωνα με τους Κανονισμούς, η Αρχή είχε καθήκον να επιλέξει τον καταλληλότερο υποψήφιο και για το σκοπό αυτό έπρεπε να λάβει υπόψη της όλους τους προσοντούχους υποψηφίους. Η παράλειψή της να λάβει υπόψη την αιτήτρια, η οποία ήταν προσοντούχα υποψήφια, οδηγεί στην ακύρωση της επίδικης απόφασης.

10

15

Ενόψει της κατάληξης αυτής, θεωρείται περιττό ν'ασχοληθεί το Δικαστήριο με οποιοδήποτε άλλο από τα εγειρόμενα θέματα. Αναφέρεται μόνο η υπόθεση **Μερόπης Κολοकाσίδου ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου**, αναφορικά με το θέμα της αναδρομικότητας των διοικητικών πράξεων.

20

4. Ως αποτέλεσμα, οι προσφυγές 179/92 και 180/92 αποτυγχάνουν και απορρίπτονται. Η προσφυγή 163/92 επιτυγχάνει και η επίδικη απόφαση ακυρώνεται. Καμιά διαταγή για έξοδα.

25

Διαταγή ως ανωτέρω.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Republic v. Pericleous (1984) 3 C.L.R. 577,

30

Κολοκασίδου ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου (1992) 4 Α.Α.Δ. 4801.

Προσφυγή.

35

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία προάχθηκε στη θέση Υποτομεάρχη, Προσωπικού Εκμετάλλευσης), το ενδιαφερόμενο μέρος, αντί του αιτητή.

40

Μ. Χριστοφίδου για Ε. Ευσταθίου, για την Αιτήτρια στην Υπόθεση Αρ. 163/92.

Ι. Νικολάου για Α. Μαρκίδη, για τους Αιτητές στις Υποθέσεις Αρ. 179/92 και 180/92.

Κ. Χ'Ιωάννου, για τους Καθ'ων η αίτηση.

Το Ενδιαφερόμενο μέρος απών.

Cur. adv. vult. 5

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Με τις προσφυγές αυτές οι οποίες συνεδικάστηκαν γιατί στρέφονται κατά της ίδιας διοικητικής πράξης, προσβάλλεται η απόφαση της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου (η Αρχή), η οποία κοινοποιήθηκε στους αιτητές τις 12/12/91, με την οποία προάχθηκε στη θέση Υποτομέαρχη (Προσωπικού Εκμετάλλευσης), το ενδιαφερόμενο μέρος Πάρις Μενελάου, αναδρομικά, από 3/10/91. 10

Κατά τη συνεδρία της ημερομηνίας 3/10/91, η Αρχή ενέκρινε υπόμνημα του Γενικού Διευθυντή της, αρ. 64/91, για την πλήρωση αριθμού κενών θέσεων του Προϋπολογισμού του 1991, με βάση το πραγματικό και νομικό καθεστώς της ημερομηνίας εκείνης, και αποφάσισε να προχωρήσει στη διαδικασία (Τεκμήριο 5 στην αγόρευση για τους καθ'ων η αίτηση). 15 20

Σε μεταγενέστερη συνεδρία της, ημερομηνίας 12/11/91, η Αρχή ενέκρινε νέο υπόμνημα του Γενικού Διευθυντή της, αρ. 79/91, με το οποίο ζητείτο η πλήρωση μιας θέσης Υποτομέαρχη Διοικητικού Προσωπικού και μιας θέσης Υποτομέαρχη Εμπορικών Υπηρεσιών, οι οποίες εκ παραδρομής, όπως αναφέρεται, δεν είχαν περιληφθεί στο υπόμνημα του Γενικού Διευθυντή με αρ. 64/91. Στα πρακτικά της συνεδρίασης της Αρχής (Τεκμήριο 4 στην αγόρευση για τους καθ'ων η αίτηση), αναφέρονται, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα: 25 30

"Το Συμβούλιο, αφού μελέτησε το υπόμνημα, ενέκρινε την εισήγηση του Γενικού Διευθυντή και έδωσε εντολή στο Συμβούλιο Προσωπικού να δώσει τη Συμβουλή του με βάση το πραγματικό και νομικό καθεστώς της 3ης Οκτωβρίου, 1991, ημερομηνία της προηγούμενης αποφάσεως του Συμβουλίου σχετικά με την πλήρωση των κενών θέσεων προαγωγής." 35

Το Συμβούλιο Προσωπικού μελέτησε το θέμα κατά τη συνεδρία του ημερομηνίας 25/11/91. Από τα πρακτικά του (Τεκμήριο 2 στην ένσταση), φαίνεται ότι παρέσχε τη συμβουλή του με βάση το νομικό και πραγματικό καθεστώς που επικρατούσε στις 3/10/91, όπως ήταν η απόφαση της Αρχής. Προς το σκοπό αυτό εξετάστηκαν όλες οι περιπτώσεις των Υπαλλήλων που κατείχαν τη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α' και Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β', που είναι οι 40

αμέσως κατώτεροι βαθμοί του Υποτομεάρχη, όπως προνοείται από τους Κανονισμούς 4(3)Β και 56(8)(α) και (ζ). Ανάμεσα στους υπαλλήλους αυτούς ήταν κι οι αιτητές και το ενδιαφερόμενο μέρος (Συνημμένο Ι στο Τεκμήριο 2 της ένστασης).

5

5 Στη συνέχεια το Συμβούλιο Προσωπικού, αφού έλαβε υπόψη τους Κανονισμούς 4(3)Β, 56(8)(α), 10(1) και (4) και 56(8)(ζ), κατήρησε καταλόγους υποψηφίων οι οποίοι στις 3/10/91 είχαν συμπληρώσει τριετία στο βαθμό του Προϊστάμενου Υπηρεσίας "Β" και Α', ή εξαιτία στο βαθμό του Προϊστάμενου Υπηρεσίας "Β", και οι οποίοι, κατά την άποψη του Συμβουλίου Προσωπικού, δικαιούνταν κρίσεως. Στους καταλόγους αυτούς περιλαμβάνονταν το ενδιαφερόμενο μέρος, όχι όμως οι αιτητές.

15 Ακολούθως, το Συμβούλιο Προσωπικού επιλήφθηκε του θέματος της παροχής συμβουλής προς την Αρχή, αναφορικά με την πλήρωση μιας κενής θέσης Υποτομεάρχη Προσωπικού Εκμεταλλεύσεως και αφού έλαβε υπόψη του Κανονισμούς 8(1)Β(δ) και 8(1)Α(α), (β) και (δ), που αναφέρονται στα ελάχιστα ειδικά προσόντα του
20 Ανώτερου Προσωπικού Εκμεταλλεύσεως, στο οποίο ανήκε η θέση και τους Κανονισμούς 54(1), 56(7)(α), (β) και (γ), και τα προσόντα και υπηρεσιακή κατάσταση των υποψηφίων, έκρινε ότι μόνο 3 υποψήφιοι κατείχαν τα ελάχιστα ειδικά προσόντα που προβλέπονται από τους Κανονισμούς 8(1)Β(δ) και 8(1)Α(α), (β) και (δ). Ένας από
25 τους 3 αυτούς υποψηφίους ήταν το ενδιαφερόμενο μέρος.

Τέλος, το Συμβούλιο Προσωπικού, αξιολόγησε τους τρεις υποψηφίους με βάση τα κριτήρια του Κανονισμού 10(7) και τα στοιχεία των φακέλων τους και σύστησε ομόφωνα το ενδιαφερόμενο μέρος ως τον πιο κατάλληλο για την πλήρωση της θέσης.

30 Ο Γενικός Διευθυντής, με την εισήγησή του ημερομηνίας 4/12/91, σύστησε επίσης το ενδιαφερόμενο μέρος ως τον πιο κατάλληλο υποψήφιο για τη θέση (Τεκμήριο 3 στην ένσταση).

35

Η Αρχή, κατά τη συνεδρία της ημερομηνίας 10/12/91, αφού εξέτασε όλα τα ενώπιόν της στοιχεία, έκρινε ότι πράγματι μόνο οι τρεις υποψήφιοι κατείχαν τα ελάχιστα ειδικά προσόντα για προαγωγή και αφού προέβηκε στις διαπιστώσεις της αναφορικά με
40 τον καθένα από αυτούς επέλεξε ομόφωνα το ενδιαφερόμενο μέρος για προαγωγή στην επίδικη θέση (Τεκμήριο 1 στην ένσταση).

Οι αιτητές πληροφορήθηκαν την προαγωγή του ενδιαφερόμενου μέρους με επιστολή/εγκύκλιο της Αρχής, ημερομηνίας

12/12/91 και ως αποτέλεσμα καταχώρησαν τις προσφυγές αυτές.

Στην υπόθεση 163/92, εγείρονται διαφορετικά θέματα από αυτά που εγείρονται στις υποθέσεις 179 και 180/92. Ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση ήγειρε, με την ένστασή του, θέμα εννόμου συμφέροντος και των τριών αιτητών. Το έννομο συμφέρον των αιτητών συναρτάται με το κατά πόσο ορθά αποκλείστηκαν από το Συμβούλιο Προσωπικού, από την περαιτέρω διαδικασία προαγωγής. Αν αποδειχθεί ότι ο αποκλεισμός τους ήταν ορθός και νόμιμος, τότε συμφωνώ ότι οι αιτητές δεν κέκτηνται έννομο συμφέρον στην προώθηση της προσφυγής τους.

Προσφυγές 179/92 και 180/92

Ο δικηγόρος των αιτητών στις υποθέσεις αυτές πρόβαλε αριθμό ισχυρισμών αναφορικά με τη νομιμότητα του Κανονισμού 56(8). Εισηγήθηκε ότι οι πρόνοιες του Κανονισμού 56(8)(α) με βάση τον οποίο ορίζονται κατ' εξαίρεση ως ενιαίες οι θέσεις του Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' και Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α' για προσωπικό που κατείχε τη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' στις 9/10/89, όπως και οι Κανονισμοί 56(8)(β) και 56(8)(ζ), όσον αφορά το προσωπικό που προσλήφθηκε στην υπηρεσία της Αρχής στη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' μεταξύ 6/8/82 και 9/10/89, είναι εκτός της εξουσιοδοτήσεως του Νόμου (ultra vires). Ο Κανονισμός 56(8) που εισήχθη με την Κ.Δ.Π. 375/90, έχει αναδρομική ισχύ από 1/1/89, χωρίς να υπάρχει για τούτο εξουσιοδότηση από τον εξουσιοδοτούντα Νόμο (Κεφάλαιο 302, άρθρο 43). Με την αναδρομική αυτή ρύθμιση, όπως είναι ο ισχυρισμός του, επέρχεται άνιση μεταχείριση σε βάρος του προσωπικού που προσλήφθηκε πριν τις 6/8/82 σε κατώτερη βαθμίδα ή θέση από τη θέση του Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' και του Προσωπικού που προσλήφθηκε στη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' μετά τις 9/10/89, σε σύγκριση με τους υπαλλήλους που προσλήφθηκαν στη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' πριν τις 9/10/89, οι οποίοι τυγχάνουν προνομιακής μεταχείρισης.

Είναι επίσης η θέση του δικηγόρου των αιτητών ότι η αναδρομική εφαρμογή του Κανονισμού 56(8) είχε ως αποτέλεσμα την παράνομη προαγωγή του ενδιαφερόμενου μέλους, αναδρομικά από 1/9/88, στη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α'.

Όπως προκύπτει από τα πρακτικά του Συμβουλίου Προσωπικού, οι αιτητές αποκλείστηκαν από την περαιτέρω διαδικασία γιατί δεν είχαν συμπληρώσει τριετία στο βαθμό του Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α' ή εξαιτία στους βαθμούς του Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β'

και Α', ή εξαιτία στο βαθμό του Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β'.

5 Ο αιτητής στην υπόθεση 179/92 προσλήφθηκε στην υπηρεσία της Αρχής στις 25/2/57, προάχθηκε στη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' στις 1/6/88 και σε Προϊστάμενο Υπηρεσίας Α' στις 1/6/91.

10 Ο αιτητής στην υπόθεση 180/92 προσλήφθηκε στις 1/11/60, προάχθηκε στη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' στις 1/1/86 και στη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α' στις 1/1/89.

15 Είναι φανερό από τα πιο πάνω, ότι οι αιτητές δεν κατείχαν, κατά τον ουσιώδη χρόνο κατοχής των προσόντων, την απαραίτητη υπηρεσία στις θέσεις Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α' και Β', για να δικαιούνται κρίσεως για προαγωγή (Κανονισμός 56(8)(α) και (ζ)). Το έννομό τους συμφέρον θα κριθεί από το βάσιμο των ισχυρισμών που εγείρουν.

20 Με τον Κανονισμό 56(8), ο οποίος εισήχθηκε με την Κ.Δ.Π. 375/90, ημερομηνίας 21/12/90, οι θέσεις Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' και Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α' έγιναν ενιαίες, όχι γενικά, αλλά μόνο για το προσωπικό που βρισκόταν στην υπηρεσία της Αρχής στις 6/8/82 και κατ' εξαίρεση για προσωπικό που κατείχε θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' στις 9/10/89.

25 Κατάληξη αυτής της ενιαιοποίησης των πιο πάνω βαθμών/θέσεων, αποτελεί η πρόνοια του Κανονισμού 56(8)(ζ), που έχει ως εξής:

30 "(ζ) Προσωπικό όλων των ειδικοτήτων που στις 9 Οκτωβρίου 1989 βρισκόταν στο βαθμό του Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β' και του Προϊσταμένου Υπηρεσίας Α' θα δικαιούται να κριθεί για προαγωγή στο βαθμό του Υποτομέαρχη μετά τη συμπλήρωση εξαετούς υπηρεσίας στις ενιαίες θέσεις Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β' και Προϊσταμένου Υπηρεσίας Α' ή εξαετούς υπηρεσίας στο βαθμό του Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β'".

40 Οι Κανονισμοί 56(8)(β) και (ε) περιλαμβάνουν διατάξεις για την ανέλιξη στη θέση του Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α', υπαλλήλων οι οποίοι στις 9/10/89 κατείχαν θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β'.

Οι Κανονισμοί 56(8)(γ) και (η) περιέχουν διατάξεις για την ανέλιξη των υπαλλήλων που προσλαμβάνονται στο βαθμό ή θέση του Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' μετά τις 9/10/89.

Ο Κανονισμός 56(8)(δ) προνοεί ότι οι θέσεις Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' και Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α' δε θα είναι ενιαίες για όσους προσλαμβάνονται στη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β', μετά τις 9/10/89, με βάση τα ελάχιστα ειδικά προσόντα για το Ανώτερο Διοικητικό και Οικονομικό Προσωπικό, εκτός σε ορισμένες περιπτώσεις κατόχων ορισμένων επαγγελματικών προσόντων που απαριθμούνται.

5

Η περίπτωση των αιτητών δεν εμπίπτει στην κατηγορία των υπαλλήλων που προσλήφθηκαν στη θέση του Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' μετά τις 9/10/89 και επομένως δεν μπορούν να παραπονοούνται για άνιση ή δυσμενή μεταχείριση εκείνων που ανήκουν στην κατηγορία αυτή. Επίσης, αν και προσλήφθηκαν στην υπηρεσία πριν τις 6/8/82, σε κατώτερες βαθμίδες, εντούτοις η περίπτωση τους δεν εμπίπτει στην κατηγορία των υπαλλήλων που κατείχαν, κατά το χρόνο θέσπισης του πιο πάνω Κανονισμού, κατώτερες βαθμίδες, από τις οποίες ανέμεναν να τύχουν προαγωγής στις θέσεις Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' και Α' (Κανονισμός 56(8)(στ)). Επομένως, δεν μπορούν να παραπονοούνται για άνιση μεταχείριση των υπαλλήλων που ανήκουν στην κατηγορία αυτή, σε σχέση με εκείνους που προσλήφθηκαν στη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' μετά τις 6/8/82 και πριν τις 9/10/89.

10

15

20

Η περίπτωση του αιτητή στην υπόθεση 179/92, εμπίπτει στην κατηγορία των υπαλλήλων οι οποίοι κατείχαν, στις 9/10/89, θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β'. Στην περίπτωση του, οι θέσεις Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' και Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α' θεωρήθηκαν ενιαίες και έτυχε προαγωγής στη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α', από 1/6/91.

25

30

Ο αιτητής στην υπόθεση 180/92, όπως και το ενδιαφερόμενο μέρος, κατείχαν στις 9/10/89, θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α' και όχι Β'. Γι' αυτούς, σημασία έχει μόνο ο Κανονισμός 56(8)(ζ), με βάση τον οποίο κρίθηκαν τόσο οι αιτητές όσο και το ενδιαφερόμενο μέρος. Δε βλέπω πούθενά καμιά προνομαστική μεταχείριση του ενδιαφερόμενου μέρους σε σύγκριση με τους αιτητές.

35

Αν το παράπονό τους είναι ότι το ενδιαφερόμενο μέρος, που προσλήφθηκε μετά τις 6/8/82 στη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β', έτυχε του ευεργετήματος της ενιαιοποίησης των θέσεων, όπως και αυτοί (πράγμα που δεν εξάγεται καθαρά από τα επιχειρήματά τους), τότε και πάλι δε βλέπω καμιά προνομαστική μεταχείριση του αιτητή έναντί τους. Σημασία δεν έχει το ποιες θέσεις κατείχαν οι διάφοροι υπάλληλοι κατά διάφορους χρόνους πριν την ενιαιο-

40

ποίηση των θέσεων, αλλά σε ποια ακριβώς θέση βρίσκονταν κατά το χρόνο της ενιαιοποίησεως. Τόσο οι αιτητές όσο και το ενδιαφερόμενο μέρος κατείχαν μια από τις δύο ενιαιοποιηθείσες θέσεις κατά τον κρίσιμο χρόνο της θέσπισης του Κανονισμού και έτυχαν της ίδιας ακριβώς μεταχείρισης. Δεν πείσθηκα ότι υπήρξε κατά οποιοδήποτε τρόπο, άνιση μεταχείριση των αιτητών σε σύγκριση με το ενδιαφερόμενο μέρος, με τη θέσπιση του Κανονισμού 56(8).

Όσον αφορά την αναδρομικότητα του Κανονισμού 56(8), όπως αναφέρεται στον Κανονισμό 10 της Κ.Δ.Π. 375/90, ο Κανονισμός 56(8) ισχύει από 1/1/89. Η Κ.Δ.Π., θεσπίστηκε στις 21/12/90. Γενικά το θέμα της αναδρομικότητας του Κανονισμού 56(8) δεν επηρεάζει τις περιπτώσεις αυτές αφού, κατά το χρόνο λήψης της επίδικης απόφασης η Κ.Δ.Π. 375/90, και επομένως κι' ο Κανονισμός 56(8) είχαν ήδη δημοσιευθεί κι' επομένως μπορούσαν νόμιμα να εφαρμοσθούν.

Απομένει ο ισχυρισμός των αιτητών ότι η προαγωγή του ενδιαφερόμενου μέρους στην προηγούμενη θέση, του Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α', ήταν παράνομη αφού έγινε με βάση την αναδρομική εφαρμογή του Κανονισμού 56(8).

Το θέμα της νομιμότητας της προαγωγής του ενδιαφερόμενου μέρους σε προηγούμενη θέση δεν μπορεί να εξετασθεί στα πλαίσια της παρούσας διαδικασίας. Εξάλλου, αυτό δε θα βοηθούσε καθ' οιονδήποτε τρόπο τους αιτητές, αφού εκείνο που απαιτείτο για προαγωγή στην επίδικη θέση, σύμφωνα με τον Κανονισμό 56(8)(ζ), δεν ήταν οποιαδήποτε υπηρεσία στη θέση Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α', αλλά εξαιτής υπηρεσία στις ενιαίες θέσεις Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' και Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α', ή εξαιτούς υπηρεσίας στο βαθμό του Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β', απαίτηση την οποία πληρούσε το ενδιαφερόμενο μέρος και χωρίς την προαγωγή του στη θέση του Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α'.

Με βάση τα πιο πάνω, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι οι αιτητές απέτυχαν να αποδείξουν ότι οι πρόνοιες του Κανονισμού 56(8) είναι εκτός της εξουσιοδοτήσεως (*ultra vires*) του Νόμου ή ότι οι πρόνοιες αυτές απέληξαν σε άνιση μεταχείρισή τους.

Οι αιτητές δεν κατείχαν τα προσόντα για προαγωγή στην επίδικη θέση, με βάση τον Κανονισμό 56(8)(ζ) και ως εκ τούτου δεν έχουν έννομο συμφέρον στην προώθηση των προσφυγών τους.

Ως αποτέλεσμα οι προσφυγές τους απορρίπτονται.

Προσφυγή 163/90

Ο δικηγόρος της αιτήτριας στην προσφυγή αυτή πρόβαλε τον ισχυρισμό ότι λανθασμένα η Αρχή αποφάσισε την πλήρωση της θέσης αναδρομικά από 3/10/91, ότι η απόφασή της αυτή προσκρούει στην αρχή της μη αναδρομικότητας των διοικητικών πράξεων, είναι αυθαίρετη και αναιτιολόγητη, λήφθηκε κατά κακή άσκηση της διακριτικής εξουσίας της Αρχής και είναι αποτέλεσμα κατάχρησης εξουσίας. Είναι η θέση του δικηγόρου ότι αφού το θέμα της πλήρωσης της θέσης εξετάστηκε για πρώτη φορά στη συνεδρία της Αρχής, ημερομηνίας 12/11/91, η προαγωγή δεν μπορούσε να έχει αναδρομική ισχύ, "ούτε ήταν δυνατό, νομικά, να εξετασθεί η συρροή και η ύπαρξη των προσόντων των υποψηφίων και ως εκ τούτου ο κατάλογος των προσοντούχων υποψηφίων πριν την 12.11.1991." 5
10
15

Ο δικηγόρος της αιτήτριας ισχυρίστηκε επίσης ότι η ύπαρξη της θέσης στον Προϋπολογισμό της Αρχής δεν εξουσιοδοτούσε από μόνη της την αναδρομικότητα της επίδικης απόφασης. Η νομική αυτή πλάνη, στην οποία υπέπεσε η Αρχή, είχε ως αποτέλεσμα να οδηγηθεί σε πλάνη περί τα πράγματα όσον αφορά τους προσοντούχους υποψηφίους και να αποκλείσει την αιτήτρια, η οποία ήταν προσοντούχος υποψήφια από 1/11/91. 20

Λυπούμαι να παρατηρήσω ότι οι ισχυρισμοί του δικηγόρου της αιτήτριας είναι συγχισμένοι και ασαφείς. Ενόψει όμως του γεγονότος ότι το Δικαστήριο μπορεί να εξετάσει το θέμα του εννόμου συμφέροντος ακόμα και αυτεπάγγελα, θα προχωρήσω στην εξέταση του εννόμου συμφέροντος της αιτήτριας, με βάση το ορθό νομικό και πραγματικό πλαίσιο της υπόθεσης. 25
30

Σημασία για το έννομο συμφέρον της αιτήτριας δεν έχει το αν ορθά ή λανθασμένα δόθηκε αναδρομική ισχύς στην προαγωγή του ενδιαφερόμενου μέρους, αλλά το κατά πόσο ορθά λήφθηκε υπόψη, ως κρίσιμη ημερομηνία κατοχής των προσόντων των υποψηφίων η 3/10/91. 35

Η αιτήτρια αποκλείστηκε από την περαιτέρω διαδικασία επιλογής, γιατί δεν είχε συμπληρώσει, στις 3/10/91 "τριετία στο βαθμό του Προϊστάμενου Υπηρεσίας Α', ή εξαετία στο βαθμό του Προϊστάμενου Υπηρεσίας Β' (σελίδα 2 του Τεκμηρίου 2 στην ένσταση). 40

Όπως φαίνεται από την υπηρεσιακή της κατάσταση, η αιτήτρια προσλήφθηκε στην Υπηρεσία της Αρχής στις 1/11/85, στο βαθμό της

5 Προϊστάμενης Υπηρεσίας Β' και προήχθη στη θέση της Προϊστάμενης Υπηρεσίας Α' στις 1/11/88. Είναι φανερό από τα πιο πάνω, ότι η αιτήτρια δε συμπλήρωσε στις 3/10/91, ούτε τριετία στο βαθμό της Προϊστάμενης Υπηρεσίας Α', ούτε εξαετία στο βαθμό της Προϊστάμενης Υπηρεσίας Β' και Α', συμπλήρωνε όμως, την απαραίτητη τριετία ή εξαετία στους πιο πάνω βαθμούς στις 12/11/91.

10 Ο ουσιαδής χρόνος κατοχής των προσόντων από τους υποψηφίους, στην περίπτωση αυτή είναι, σύμφωνα με την υπόθεση *Republic v. Pericleous* (1984) 3 C.L.R. 577, 586, η ημερομηνία κατά την οποία υποβλήθηκε η εισήγηση για πλήρωση της θέσης, που είναι η 12/11/91.

15 Είναι η θέση του δικηγόρου της Αρχής ότι ορθά λήφθηκε η 3/10/91 ως η κρίσιμη ημερομηνία κατοχής των προσόντων, γιατί η πλήρωση όλων των κενών θέσεων του Προϋπολογισμού του 1991 είχε ζητηθεί και εγκριθεί στις 3/10/91, η δε επίδικη θέση, όπως και μια άλλη, εκ παραδρομής δεν είχε περιληφθεί στην εισήγηση της 3/10/91. Η επίδικη θέση ήταν νέα θέση στον Προϋπολογισμό του 1991 και δεν υπήρχε κανένας άλλος λόγος γιατί να 20 μη ζητηθεί η πλήρωσή της, με την εισήγηση της 3/10/91, όπως έγινε με όλες τις άλλες κενές θέσεις του Προϋπολογισμού.

25 Δε συμφωνώ με τη θέση του δικηγόρου της Αρχής. Έστω κι αν η μη συμπερίληψη της επίδικης θέσης στο υπόμνημα ημερομηνίας 3/10/91, για την πλήρωση όλων των θέσεων, οφειλόταν σε παραδρομή, το γεγονός παραμένει ότι η πλήρωση της επίδικης θέσης εγκρίθηκε στις 12/11/91. Επομένως, κρίσιμος χρόνος κατοχής των προσόντων είναι η 12/11/91 και όχι η 3/10/91. Η αιτήτρια κατείχε, 30 κατά την πιο πάνω ημερομηνία, τα προσόντα για προαγωγή στην επίδικη θέση και συνεπώς έχει έννομο συμφέρον.

35 Η αιτήτρια δεν ισχυρίστηκε έκδηλη υπεροχή έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους. Το θέμα αυτό όμως, δεν έχει σημασία στο παρόν στάδιο. Σημασία έχει ότι, σύμφωνα με τους Κανονισμούς, η Αρχή είχε καθήκον να επιλέξει τον καταλληλότερο υποψήφιο και για το σκοπό αυτό έπρεπε να λάβει υπόψη της όλους τους προσοντούχους υποψηφίους. Η παράλειψή της να λάβει υπόψη την αιτήτρια, η οποία ήταν προσοντούχα υποψήφια, οδηγεί στην ακύρωση της επίδικης απόφασης. 40

Ενόψει της καταλήξεώς μου αυτής, θεωρώ περιττό ν' ασχοληθώ με οποιοδήποτε άλλο από τα εγειρόμενα θέματα. Θα ήθελα μόνο να αναφερθώ στην υπόθεση *Μερόπη Κολοκασίδου ν. Αρχής*

Τηλεπικοινωνιών Κύπρου (1992) 4 Α.Α.Δ. 4801, αναφορικά με το θέμα της αναδρομικότητας των διοικητικών πράξεων.

Ως αποτέλεσμα, οι προσφυγές 179/92 και 180/92 αποτυγχάνουν και απορρίπτονται. 5

Η προσφυγή 163/92 επιτυγχάνει και η επίδικη απόφαση ακυρώνεται.

Καμιά διαταγή για έξοδα. 10

Οι προσφυγές 179/92 και 180/92 απορρίπτονται. Η προσφυγή 163/92 επιτυγχάνει. Καμιά διαταγή για έξοδα.